

Ara i sempre en valencià

Anna Porquet i Botey

La frase que dona títol a aquest article ha estat el lema escollit enguany per a la sisena edició de les trobades d'escoles en valencià, que s'han dut a terme des de l'1 d'abril fins al 16 de juny arreu del País Valencià. Un total de 15 encontres organitzats per Escola Valenciana – Federació d'Associacions per la Llengua en els quals, d'una manera festiva i lúdica, es reivindiquen el dret i la voluntat de viure plenament en català. Hi participen pares i mares, mestres, regidors d'ajuntaments de les més variades adscripcions polítiques i alumnes de totes les edats; tots junts per a expressar l'amor a la llengua mitjançant la música, la festa, els jocs infantils, les parades de llibres i de productes gastronòmics i els tallers organitzats als carrers dels pobles.

A banda de l'aspecte lúdic, la principal reivindicació de les trobades d'enguany ha estat l'exigència del *requisit lingüístic* per als professors que treballen al País Valencià, per tal que tinguin competència lingüística en català i, d'aquesta manera, es garanteixin els drets lingüístics dels valencians del futur. Alhora, s'exigeix la modificació de la Llei de la Funció Pública perquè els funcionaris compleixin també aquest requisit.

Quatre persones provinents del Principat (Blanca Serra i Rafael Castellanos, representants del Tercer

Cada any, les escoles en català del País Valencià fan un encontre per reivindicar festivament el dret de viure en la nostra llengua. Aquesta activitat és una mostra de la vitalitat i la voluntat que té la gent del sud de viure plenament i normalment en català.

Congrés de Cultura Catalana; Jordi Solé i Camardons, del consell de redacció de la revista *Escola Catalana*, i Anna Porquet i Botey, de l'Associació per la Llengua i la Cultura) vam tenir l'oportunitat –i el goig– de compartir unes hores de l'encontre del dia 2 de juny a l'Alguenya, un poble del terme d'Alacant, a la comarca de les Valls del Vinalopó, situat a uns 30 km d'Elx, a uns 50 km de Guardamar i a aquesta mateixa distància de la ciutat espanyola de Múrcia.

Després d'un llarg viatge de sis

hores amb cotxe des de Barcelona –que serví per a acabar d'adonarnos de com ens roben amb els peatges al Principat– arribarem a la planura seca característica de les terres del Vinalopó, on les vinyes són el conreu majoritari i la indústria del marbre ocupa grans extensions de terreny. Tot això contrasta amb un poble –Pinós– de carrers esquitxats de pins frondosos, com un petit oasi de verdor.

A l'Alguenya s'hi aplegà gent de tota la comarca, provinent de pobles com la Romana, Novelda, Pinós, Monòver, Petrer, Fondó de les Neus, Fondó dels Frares... Enmig de tocs de dolçaina i tamborí, espetecs de peatards, passejades de nans i gegants i cridòria d'infants, hi coneguèrem gent oberta i de discurs ple d'interès: des de professors ben conscienciats i actius militants en pro de la llengua, fins a l'alcalde i una regidora plens de tremp i generositat, passant per una jove funcionària de l'ajuntament nascuda a Elda (un poble castellano-parlant de la mateixa comarca) que no va començar a parlar en català fins a disset anys...

La nostra presència en aquesta

(continua en la pàgina següent)

